Geeft, na haar gelezen te hebben, deze brochure aan een van Uw vrienden of kennissen, of zendt haar als DRUKWERK voor I I/2 cent aan hen toe!

ALLES VOOR ONS VADERLAND
NEDERLAND

Ieder Nederlander is er van overtuigd, dat dit jaar 1941 van een beslissende beteekenis zal zijn. Het is daarom dat wij allen ons met den vollen inzet van onzen persoon moeten geven, bedenkend het nut van dezen tijd en beseffend, dat wij voor ons volk, het Nederlandsche Volk, nooit genoeg kunnen doen.

Wij gelooven in God, maar dan ook in de roeping van het Nederlandsche Volk, hetwelk Hij schiep, bewaarde, tot groote dingen in staat stelde en door zijn aard en ligging zelve ook voor de toekomst opnieuw tot groote dingen roept.

Het volksbelang gaat boven alles.

Met den uitgroei onzer beweging in het zoojuist voorbije jaar 1940 hing de oprichting van organen van de beweging samen, die niet alleen de meest-bevoegden op het veld der politiek, der cultuur en der sociale economie moesten bundelen, maar die tevens als Raad en Kamers onzer beweging, de conscientie van die beweging moesten vertegenwoordigen. Het gezag hetwelk wij voorstaan, staat niet los van het volk, doch door middel van velerlei organen in voortdurende verbinding en in voortdurende wisselwerking met dat volk.

Wij stelden een zevental jaren geleden ons beginselprogram op. Wij baseerden het op de natuur der dingen en grepen daarbij terug op de beste Nederlandsche tradities. Reeds geruimen tijd voordat het woord „fascisme" of „nationaal-socialisme" hier bekend was, leefde hier, zij het ook bij enkelingen en bij slechts kleine groepen, de gedachte, die nu aan de orde is. En zij op hun beurt baseerden zich terecht op de hoogtepunten van het verleden uit ons volk.

Vanzelfsprekend zijn de gebeurtenissen van de latere jaren in andere landen aan ons niet voorbijgegaan.

Als ontvankelijken van den nieuwen geest volgden wij alles met de grootste nauwkeurigheid. Wij konden daarmee ons eigen geestelijk bezit uitbouwen en verrijken.

Wij zouden echter geen **Nederlanders** geweest zijn indien wij ooit er toe over gegaan waren om hetgeen elders ontstond zonder meer als juist en goed voor hier over te nemen.

Dat was de groote fout van hen, die de wereldstrooming, waarvan de Fransche revolutie uitvloeisel en tevens stuwdam werd, in onze lage landen zonder een eigen bedijking aanvaardden. Het was dan ook een dieptepunt van de Nederlandsche geschiedenis, een periode van verval, waaraan wij niet zonder pijn terug denken en waarvan de gevolgen zich zwaar en ernstig hebben doen gevoelen tot in onze dagen.

Wij legden de nieuwe wereldstrooming vast in ons beginselprogramma, als een vrucht van Nederlandsch voelen, van Nederlandsch denken en van Nederlandsch weten.

In groote lijnen, natuurlijk, maar dan ook in niet uit te wisschen lijnen! In lijnen, die niet uitgewischt kunnen worden, zonder aan het geheel van ons streven ernstig afbreuk te doen en zonder te kort te kunnen doen aan het welzijn van Nederland. Het gaat daarom niet aan een gedeelte opzij te zetten. Want dan is dat onvolkomene het onze niet meer. Dan zal telkens een deel van wat oorspronkelijk bedoeld en wat voor Nederland gewenscht werd, moeten worden losgelaten en dan zal het niet de moeite waard zijn gebleken, hiervoor gewerkt en gestreden te hebben.

Wij waren met zeer weinigen in die jaren en men luisterde niet naar ons. Wij waren voortdurend in den strijd gewikkeld met eigenlijk alle machten en krachten, die ons land toen telde: met de democratische staatslieden in de eerste linie, met alle democratische partijen in de tweede linie en tenslotte ook met de N. S. B., die voor ons altijd onaanvaardbaar was om haar legaal

en o.i. onvaderlandschlievend karakter. Achteraf is het voor onze beweging goed geweest, dat wij als kleine groep in dien tijd zoo geïsoleerd waren. Wij konden daardoor onbeïnvloed op ons fundament, op onze beginselen voortbouwen en wij konden bij dien arbeid niet in verwarring geraken, wijl er niets gelijksoortigs zich naast ons bevond en in den strijd tegen allen het vrijwel altijd om fundamenteele kwesties en vrijwel nimmer om mogelijk tot verwarring aanleiding gevende detailproblemen ging.

Dat bezit van zooveel jaren geleden is ook nù nog ons bezit. Wij willen het handhaven, volledig, tegenover iedereen. Ook nu wij meer te maken krijgen met detailproblemen, meer te maken hebben met de werkelijkheid, ook nu willen wij geen vervaging onzer groote lijnen.

Verwijdert de werkelijkheid zich van de door ons voorgestane ontwikkeling, laat U daardoor niet beïnvloeden, slechts de door òns voorgestane omvorming van de Nederlandsche maatschappij en Staat is juist.

De waarheid zal overwinnen en zal steeds zijn voorvechters vinden, welke keer de ontwikkeling, dikwijls beïnvloed door menschen, die het Nederlandsche volkskarakter en de Nederlandsche ziel niet kennen, ook neemt. Wij moeten niet, gelijk eertijds de patriotten, klakkeloos aanprijzen of ons met een gemakkelijkheid aanpassen bij wat verkeerd begrip of soms ook de dwang der oorlogsomstandigheden brengt. Wij moeten, wat er ook gebeure, ons zelf blijven **tot elken prijs!** Zouden wij hieraan verzaken, dan zouden wij niet alleen ons zelf verliezen, maar zou dat ook gaan ten koste van ons eigen volk. En om de heropstanding van ons volk is het ons toch allen begonnen.

Aan dien arbeid zijn wij bezig. Nu een nieuw jaar ons wacht, een jaar van werken en van strijden, wil ik duidelijk uitspreken, hoe de toestand zich voordoet. Ik wil de omstandigheden beschrijven, die van kracht zijn bij de intrede van 1941 en het ordewoord geven voor den strijd in dit nieuwe jaar.

Gelijk u bekend is, heb ik mij over de politieke moge-

lijkheden van het oogenblik uitgesproken in de brochure „Samenwerking?". Ik kwam in dat geschrift tot de gevolgtrekking, dat vooreerst van politieke eenheid nu nog geen sprake kon zijn, maar dat een samenwerking tusschen de verschillende autoritaire groepeeringen mogelijk was op bepaalde concrete terreinen.

Ik dacht aan een samenwerking tusschen de Nederlandsche Unie, de N.S.B. en Nationaal Front, dat veronderstelt een „Nederlandsche" gezindheid bij alle drie de groepeeringen. Ten aanzien van ons en „De Unie" was dit voor het Nederlandsche Volk geen vraag. Die „Nederlandsche" gezindheid behoefde bij deze twee bewegingen niet te worden verondersteld, want ze werd door niemand betwijfeld. Ten aanzien van de N.S.B. echter was een groote twijfel bij het Nederlandsche Volk, we moeten er aan toevoegen, hoe gaarne we het ook anders zouden willen zeggen, geen ongemotiveerde en ongerechte twijfel. Er waren te veel uitlatingen en te veel merkwaardige gedragingen, die zulk een „Nederlandsche" gezindheid schenen tegen te spreken. Ik zal die uitlatingen niet meer herhalen en ik zal ook van die gedragingen niet reppen, ze zijn bekend genoeg, om thans voorbijgegaan te kunnen worden.

Het on-Nederlandsche in die uitlatingen en gedragingen was, dat 't scheen alsof door de N. S. B. een niet-Nederlandsch volk boven het eigene werd gesteld, alsof vreemde belangen vóór de eigen belangen van ons volk moesten gaan. Toen ik de brochure „Samenwerking?" schreef, heb ik dat alles nogmaals rustig overwogen. Zijn deze uitlatingen gemeend, of zijn ze alleen maar een uitvloeisel van een domme, echter dan ook af te leeren mentaliteit? Stelt de N. S. B. zich **opzettelijk** buiten de volksgemeenschap of is dit een door haar niet-gewenscht gevolg van een door wraaklust vertroebeld inzicht? Het kan domheid zijn, besloot ik en wanneer dat het geval is moet juist zij zeker niet van samenwerking worden uitgesloten. Komt die samenwerking tot stand, dan zal de N. S. B. den invloed van zulk een samenwerking — hoe beperkt die samenwerking ook moge zijn — ondergaan en dan zal zij leeren

begrijpen, dat men vóór alles en boven alles solidair is met het eigen volk, zelfs indien men van dat eigen volk te lijden heeft gehad en indien men door dat eigen volk verdrukt werd.

Ook velen van ons hebben van de haatgevoelens der massa te lijden gehad. Wij hebben echter onmiddellijk alles in het werk gesteld opdat de wraakgevoelens onderdrukt werden.

Het volksbelang gaat ons bovenal!

De N.S.B. antwoordde traditiegetrouw op onzen oproep tot samenwerking niet.

„Tot nu toe niet" zult ge zeggen, maar ik zeg U: „Haar antwoord kan ons niet meer interesseeren, wijl wij niet meer aan haar domheid gelooven kunnen, maar moeten gelooven aan haar on-Nederlandsche gezindheid."

Waaruit ik dit besluit? Er verscheen veertien dagen geleden een artikel in een belangrijk Duitsch orgaan, waarin van de N.S.B.-ers gezegd wordt, dat deze bij het uitbreken van den oorlog schoten losten in de Amsterdamsche straten, schoten, die de hoofdstedelijke politie beantwoordde, waarin voorts gezegd wordt, dat voor de N. S. B. de inmarsch der Duitsche troepen het signaal was om er op los te slaan. Hier werd haar dus „verraad" tegenover het Nederlandsche volk aangewreven en iedere waarlijk Nederlandsche beweging zou met alle kracht en allen hartstocht, die in haar is, hebben geprotesteerd tegen zulk een betichting. Beter: tegen zulk een voorstelling van zaken, want de weergave van een en ander was in dit orgaan natuurlijk niet als een beschuldiging bedoeld. Zij kon als zoodanig niet bedoeld zijn, omdat het beschreven optreden natuurlijk een geheel ander aspect heeft, indien het van uit Duitsch gezichtspunt wordt bezien.

Van officieele Duitsche zijde werd de inhoud van het artikel gedesavoueerd. Daar gaat het ons echter niet om. Wij laten volkomen buiten beschouwing, hoe de feiten zich hebben voorgedaan. We willen desnoods aannemen, dat uit Nederlandsch oogpunt zich niets

onoirbaars heeft voorgedaan. Dat belet echter niet, dat een beweging, die Nederlandsch denkt en voelt, zich direct tegen zulk een voorstelling van zaken zou kanten „Het Nationale Dagblad" echter bracht met instemming den korten inhoud van het artikel, zij het dan ook ontdaan van de geïncrimineerde passages en vond het zelfs na het dementi van Duitsche zijde niet noodig tegen den inhoud van het artikel een, al was het dan ook sterk verlaat, protest te doen hooren. Dit is niet anders meer verklaarbaar dan door tenslotte vast te stellen, dat deze beweging niet meer weet, wat Nederlandsche eer beteekent.

De N. S. B. blijft dus voortgaan met alles te doen wat het volk in zijn overtuiging, dat die N. S. B. ons volk geweld aandoet, kan schragen. Met een beweging, die niet vóór alles solidair is met ons volk, voor wie niet ons eigen volksbelang, gelijk bij iedere beweging in andere landen, het nationale belang verre gaat boven dat van welk volk ook.... een beweging, die ons volk om der wille van haar groepsbelang onder steeds grooteren druk zet, met zulk een beweging willen wij, voor zoolang en voor zoover zij zoo optreedt, nimmer samenwerken en wel op geenerlei gebied.

Althans als beweging!

Het is ons bekend, hoe vele N.S.B.-ers den gang van zaken in hun beweging betreuren. Zij zullen, naar ik verwacht, toch eens den weg vinden naar Nationaal Front.

En de „Unie"? We hebben onze bezwaren tegen haar in de brochure „Samenwerking?" uiteengezet. Ze zijn groot, maar een twijfel aan haar Nederlandsche gezindheid koestert het Nederlandsche volk niet. Al is deze gezindheid niet zoodanig zuiver Nederlandsch, dat wij er mee in zee zouden kunnen gaan. Bovendien constateeren wij, dat de „Unie" ons in sommige opzichten begint te naderen. Eigenlijk mogen wij van een zoo talrijke groepeering niet als van een eenheid spreken. Wanneer we dan ook zeggen, dat „De Unie" ons naderbijkomt, dan meenen wij daarmee de meest-vooruitstrevende kern van „De Unie".

In die kern groeit het Groot-Nederlandsche besef, de zin voor het corporatisme en voor een samenwerking met Duitschland op basis van **gelijkwaardigheid.** Buiten die kern is het natuurlijk dikwijls geheel anders gesteld. Naar de kern zal in een beweging als de Nederlandsche Unie uiteindelijk het geheel zich moeten richten of wel mee ten onder gaan.

Om zoo meer is het te betreuren, dat de Nederlandsche Unie geen afstand wil doen van haar Joodsche leden. Het zijn er misschien nauwelijks tweeduizend, maar aan dezen wordt blijkbaar de eenheid opgeofferd, wordt in zekeren zin het geheele Nederlandsche volk opgeofferd.

Hieruit blijkt, dat de Nederlandsche Unie als geheel toch nog niet begrijpt, waarom het gaat, en moeten we een gebrek aan volkschen zin en een gebrek aan realiteitszin vaststellen.

Indien dit zoo blijft, dan vragen wij onszelf af, of het de kern in de „Unie" onder die omstandigheden gelukken zal het omhulsel der honderd-duizenden te saneeren. Dan vragen wij ons af, of zij haar taak, de taak die zij zich voornam te vervullen, zal kùnnen vervullen, wijl zij haar eigen streven door het aanhouden van Joodsche leden steriel, althans ineffectief maakt. Een samenwerking in positieven zin tusschen „Unie" en „Nationaal Front" zou aan het voornoemde groepje, dat zich buiten onze volksgemeenschap heeft gesteld, den pas afsnijden. Zulk een samenwerking zou den voor ons volk zoo verderflijken invloed van de N.S.B. op den gang van zaken sterk verkleinen. Die overheid zou dan toch tenslotte tot de niet meer mis te loopen overtuiging moeten komen, dat de N. S. B. niets, maar dan ook geen vezeltje van ons volk vertegenwoordigt. Nu kan zij de „Unie", waar deze macht zelf daartoe aanleiding geeft, en door de verdeeldheid de schijn geeft van het recht tot uitschakelen. Voor niemand, die zin voor realiteit heeft is het nog de vraag of de Joodsche leden der Nederlandsche Unie den prijs waard zijn, die „De Unie" er voor betaalt.

In het begin van dit woord greep ik terug naar den

oorsprong van onze beweging. Niet naar zijn versten oorsprong, want die ligt in het begin van de twintiger jaren, maar naar zijn directen oorsprong, de eerste jaren van „Zwart Front". „Wij stonden alleen tegenover allen", zoo merkte ik op en daar wij daaraan gewoon zijn, valt het ons in het geheel niet zwaar om ook in begin 1941 alleen te staan. De „samenwerking" was niet bedoeld ter verhooging van onze „zekerheid", want daartoe behoeven wij die „samenwerking" niet. De „samenwerking" werd door ons verlangd, omdat wij van meening waren en zijn, dat een zoo groot mogelijke eenheid moet ontstaan om ons volk te vertegenwoordigen en zijn rechten te behartigen bij de bezettingsoverheid. Politieke eenheid niet mogelijk zijnde, was er in het belang van ons volk, alles te zeggen voor een eenheid op ander terrein.

Zij is er niet gekomen. Welnu, wij zullen, nu wij het onze gedaan hebben, gesloten verder gaan, zoo noodig alleen. Wij gelooven in onze beginselen. Wij gelooven in ons volk. De idee van Nationaal Front moet winnen, omdat deze gebaseerd is op ons volk, het Nederlandsche volk.

Wij toch begrijpen de omvorming van dezen tijd niet pas vandaag, maar reeds zeven jaren. De omstandigheden waaronder deze nieuwe tijd nadert, betreuren wij echter en zullen wij blijven betreuren. Hier is een scheiding tusschen omstandigheden en het gebeuren zelf, die ieder rechtgeaard Nederlander begrijpt, juist wijl hij vóór alles en boven alles Nederlander is.

Hartgrondig verheugen wij ons op de komst van den nieuwen tijd, maar.... wij kunnen en zullen nimmer den dag zegenen, dat de Duitschers hier gekomen zijn, ook al zullen wij wellicht over een jaar moeten erkennen, dat ten gevolge van de bezetting onze ideeën zoo snel konden winnen. Ook daarin verschillen wij van de N.S.B. Wij zullen de bezetting van ons land altijd een schande achten, een beklemming van onze eer, een benauwenis voor ons gevoel van eigenwaarde. Een **sterk land** met een éénsgezind volk wordt niet door een vreemde macht bezet. Dat dit alles kon gebeuren,

treft ons diep in ons gemoed. Wij kunnen die bezetting begrijpen uit een oogpunt van strategie, uit een oogpunt van Duitsch belang, maar nimmer uit een oogpunt van „dienst" aan ons volk.

Neen, al moge die bezetting, juist wijl zij ons volk leerde, dat deze mogelijk werd door onze innerlijke verdeeldheid en door ons gebrek aan offervaardigheid toen het nog vrede scheen.... al moge die bezetting den aanhang der autoritaire bewegingen hebben versterkt, het is niet daarom, dat de Duitsche troepen kwamen en het is evenmin daarom dat wij hun komst ooit hadden kunnen wenschen. Wij, autoritairgezinden, hadden zonder die bezetting wellicht wat langer in „verdrukking" geleefd, maar liever **verdrukt** door het **eigen volk** dan van die verdrukking verlost door een vreemd volk. En al hadden wij jarenlang onzen strijd binnen ons eigen volk voort moeten zetten, wat kwam dat er op aan, wij zouden toch uiteindelijk gewonnen hebben. En eenmaal gewonnen zouden wij door de sterkte van ons volk en ons land op te voeren en door een krachtige, welberekende buitenlandsche politiek veel onnoodig leed en oneer hebben bespaard.

Bovendien, een vreemd volk kan zich kwalijk inleven in onze volksziel. Het doet ons groot leedwezen het te moeten vaststellen, maar de verhouding tusschen de bezettingsoverheid en ons eigen volk wordt met den dag slechter. De toestand is zeer moeilijk. Aan den eenen kant zijn wij in Europa overwonnen en uit dat oogpunt heeft ons volk zich niet te beklagen, maar van den anderen kant wenscht de bezettingsoverheid, dat wij ons niet als overwonnenen gevoelen en dat wij, ondanks het gebeurde, een vriendschap zullen optrekken tusschen het Nederlandsche en het Duitsche volk op basis van wederzijdsch respect en wederzijdsch begrip. Wij spannen ons daar dagelijks voor in, want wederzijds respect en begrip beteekent en kan niet anders beteekenen dan **gelijkwaardigheid**, benevens een toekomstig samengaan op den grondslag van wederzijdsche belangen. Wij zouden dan vrijwillig — niet gedwongen — opkomen voor de belangen van het Duitsche volk,

omdat dit vrijwillig en even ongedwongen zou opkomen voor **onze** belangen. Dit begrip zou in dezen tijd moeten groeien. Het is een moeilijke tijd voor den groei van dit begrip. Het is des te moeïlijker naarmate omtrent de toekomst en de toekomstige doeleinden weinig meer dan formules bekend zijn. Hoopvolle formules, maar dan toch formules.

Wat is de toekomst? Welvaart, hooren wij overal getuigen, maar het is toch wel goed, vast te stellen, dat ons volk, Gode zij dank, toch nog **te weinig materialistisch** is om alleen door het vooruitzicht op welvaart te worden gegrepen.

Wat is dan de toekomst?

Men spreekt van een gelukkig Nederland in de Germaansche volkerengemeenschap. Wij zien de noodzaak daarvan zeer wel in, maar, zoolang er geen zekerheid is over de plaats welke het Nederlandsche volk als geheel in zal nemen, mag niemand zich er over verwonderen, dat het enthousiasme hierover niet groot kan zijn.

De Nederlander is bedachtzaam. Het democratische spel heeft hij doorzien als een spel van woorden. En juist daarom staat hij sceptisch tegenover de vele woorden van dezen tijd. De Nederlander wil vasten grond onder den voet hebben. Een oud-Nederlandsch gezegde luidt: „Liever één vogel in de hand dan tien in de lucht". De Nederlander heeft thans het gevoel tien vogels in de lucht te hebben, doch geen enkele in de hand.

De bezettingsautoriteit is aangewezen op adviezen uit ons volk. Het Nederlandsche volk heeft het gevoel, dat zij, die men op de allerlaatste plaats vertrouwt, de N. S. B.-ers de doorslaggevende adviseurs zijn.

Het Nederlandsche volk zag voortdurend meer N.S.B.-ers in ambten gesteld en N.S.B.-ers, hoezeer zij schijnbaar tot op dit oogenblik ook het exclusieve vertrouwen van de zijde van de bezettingsoverheid genieten, acht het Nederlandsche volk — vervreemd als ze zijn van het eigen volk — wel de slechtste voorlichters over ons volk. Zelfs al zou de N.S.B. nog zooveel vertrouwen verdienen in de oogen van de bezettings-

overheid, zij geniet niet in het minst vertrouwen van de zijde van ons eigen volk.

Met volkomen gerustheid kunnen we de toekomst tegemoet zien. De bezettingsautoriteit heeft de N.S.B. de prachtigste kansen gegeven. Ondanks dit hebben zij het volk niet weten te pakken en geen zorg kunnen dragen voor een goede verhouding tusschen het Nederlandsche volk en de bezettingsautoriteit, maar hebben deze verhouding integendeel verslechterd. En het is daarom, dat bij alle tijdelijke bevoorrechting der N. S. B., zij nooit de macht zal kunnen uitoefenen. In deze geldt het oude woord „Vox populi, Vox Dei".

Het kan ons op zich onverschillig laten of de N.S.B. steeds meer posities zou veroveren, zoo ze daartoe de menschen had. Het zal voor ons volk geen reden zijn tot capitulatie voor de N.S.B. En blijvend zullen deze posities evenmin zijn. Het kunnen slechts overgangsfiguren zijn, die deze plaatsen innemen.

Het is niet te onzer beoordeeling of zij bruikbaar zijn als overgangsfiguren. Wij betreuren het slechts, dat door dit alles de verhouding van het Nederlandsche volk ten opzichte van de Duitsche bezetting slechter is geworden. Het is juist dit element, dat meer dan al het andere o.i. heeft bijgedragen tot vertroebeling der verhoudingen.

De Duitsche nationaal-socialisten namen pas ambten in, toen zij meer dan de helft van het Duitsche volk voor hun streven gewonnen hadden. Is het dan zoo vreemd, dat het Nederlandsche volk het bezetten van posten door de N. S. B., die hoogstens vier procent van de bevolking uitmaakt, verkeerd opvat?

Moge de stem van ons volk worden verstaan!

Wij spraken over de duisterheid der toekomst. Ons kan men niet tegenwerpen, dat wij onzen tijd niet zouden begrijpen. Wij, voor ons, hadden de nieuwe ordeningen van dezen tijd reeds lang aanvaard, echter, daar wij Nederlanders zijn. in Nederlandschen zin.

Brengt die nieuwe tijd ons ons rechtmatig aandeel? Volkeren zijn gedachten Gods. En wij kunnen Nederland niet anders beschouwen dan als een van de heer-

lijkste gedachten Gods. Men mag geen volk **geweld** aan doen. Men mag het niet uiteenrukken of uiteengerukt houden. Men spreekt veel van Germaansch, maar zoolang de eenheid van ons volk niet is verwezenlijkt, moet het toch duidelijk zijn dat voor ons, in afwachting daarvan, de waarde van het heden „Nederlandsch" moet zijn.

Het woord „Germaansch" is in de Nederlandsche pers een modewoord geworden, dat men gebruikt om zijn werkelijke gedachten te verbergen. Juist die Nederlandsche bladen, die van volksche ideeën en van een Jodenprobleem tot voor kort niets afwisten en ons er om aanvielen, zijn zeer sterk in het gebruik van het woord Germaansch.

Wij achten het overbodig het woord zooveel te gebruiken. Wanneer wij spreken van Nederlandsch, houdt dit in zich in dat wij van Germaansche afstamming zijn.

Het gebruik van het woord „Germaansch" wordt door ons volk niet vertrouwd. Niet omdat het in zich bezwaar heeft tegen de erkenning van zijn Germaansche afkomst, doch omdat het uit het verleden weet hoe een woord dikwijls een leuze wordt, die de waarheid en het recht geweld aandoet. En zoo doet het gebruik van deze woorden onwerkelijk aan, zoolang niet duidelijk de begrippen en doelstellingen vastgelegd zijn. Het vele gebruik van het woord „Germaansch" doet denken aan de menschen in 1918, die, ofschoon Germanen, hun hoop op den Volkenbond of op een onwezenlijk Pan-Europa hadden gesteld.

Wij willen naar een nieuwe Ordening in Europa. Maar dan ook op ordelijke basis, op basis van het „zijn" der volkeren, dat is op „volksche" basis!

Wij zien 't nut van een Germaanschen volkerenbond in en willen er ernstig naar streven, maar vóór dat we dit op ordelijke en eervolle basis tot stand kunnen brengen, moeten we voorop stellen de vereeniging van onze volksdeelen tot een volksstaat. Zoolang toch alle Nederlanders niet in één Rijk vereenigd zijn, heeft zulk een Germaansche bond van volkeren weinig zin voor **ons volk!**

Zouden wij in zulk een bond soms als twee gescheiden deelen moeten verschijnen? Zijn wij dan niet in de eerste plaats geroepen als Nederlandsch volk te leven en te streven?

Wij zouden zoo gaarne de verhouding tusschen het Duitsche en het Nederlandsche volk verbeterd zien.

Nationaal Front is in staat daartoe in sterke mate bij te dragen. Nationaal Front begrijpt het nieuwe. Nationaal Front is steeds tegenstander van de parlementaire democratie geweest en voorstander van den autoritairen staat. Nationaal Front is steeds tegenstander geweest van onvolksche ideeën en voorstander van de eenheid van volk en staat en van de uitsluiting van Jodenmacht en verdere internationale machten op het Nederlandsche leven. Nationaal Front is niet ontstaan onder den drang van buitenlandsche gebeurtenissen en is geen verzamelplaats van hen, die onderdak zoeken, nu de oude partijen niet kunnen werken. Geen vrees behoeft er te zijn voor een nieuw eenheidsfront door democratie, evenmin voor een organisatie met geheime doelstellingen gericht tegen de bezetting. Het is bekend wat wij zijn en wat wij willen.

Van den anderen kant — daar is toch gelukkig geen twijfel over — zijn we een beweging, die zich steeds heeft laten leiden uit Nederlandsch oogpunt en die steeds gericht was op het Nederlandsche karakter. Het is daarom, dat bij alle verwijten, welke men ons gedaan heeft, men ons nooit verweten heeft on-Nederlandsch te zijn.

Het is hierom, dat wij als het ware de geroepenen zijn om ons volk te vertegenwoordigen tegenover wien dan ook. Men weet wat men aan ons heeft en van den anderen kant weet het Nederlandsche volk, dat we nooit bereid zijn iets tedoen dat indruischt tegen de eer en het welzijn van ons volk. Het is er ons nooit om te doen geweest er zelve te komen, doch alleen dat **Nederland er kome** en Nederland in het nieuwe Europa zijn grootsche taak kan vervullen. Het Nederlandsche volk kunnen wij, wanneer we in staat zijn op de door ons gewenscht voorkomende manier aan politieke wils-

vorming te doen, winnen voor de idee van de noodzakelijke samenwerking tusschen het Duitsche en Nederlandsche volk.

Maar geen Duitsche Nationalist kan het ons kwalijk nemen wanneer we daarbij voorop stellen, dat wij zelve den weg willen bepalen waarlangs wij zullen willen gaan, omdat wij ons volk kennen.

En boven alles moet het den Duitschen Nationalist duidelijk zijn, dat men ons slechts kan winnen op basis van vrijheid en zelfstandigheid.

Herstel van vrijheid en onafhankelijkheid is door den heer Rijkscommissaris ons beloofd. Welnu, wij zijn tot veel, zoo niet tot alles in staat en bereid, wanneer die vrijheid slechts beperkt wordt door de vrijheid van andere staten en die onafhankelijkheid slechts beperkt door de onafhankelijkheid van andere staten, waarbij de vrijheid en onafhankelijkheid van de betrokken staten gelijkwaardig blijft en van een subordinatie geen sprake is, en wanneer de eenheid van het Nederlandsche volk wordt verwezenlijkt. Dan, o zeker, dan willen wij een lotsgemeenschap. Dan zou de dag, dat de Duitschers hier kwamen nog een zwarte bladzijde van zelfverwijt blijven voor ons zelfrespect, maar dan zouden wij toch den dieperen zin van de gebeurtenissen begrijpen.

Geen welvaart zou ooit kunnen vergoeden het verlies onzer onafhankelijkheid. Weet men dan niet, dat sinds Jacob van Artevelde als gelijke met den Engelschen Koning tegen den Franschen Koning onderhandelde die onafhankelijkheid in ons Nederlandsch bloed zit? Weet men niet, dat in feite deze Nederlanden onder hun Bourgondische vorsten onafhankelijk waren? Dat uit dien onafhankelijkheidszin de opstand tegen Spanje voortsproot en dat hier vanaf de Middeleeuwen de schoone spreuk leefde: liever dood dan knecht!

Zeker, wij zijn aan die onafhankelijkheid zoozeer gewend geraakt, dat wij vergaten dat zij iederen dag veroverd en bevestigd moet worden. Maar dit volk, dat gaarne zelf getuigde van zijn „kleinheid", trekt zich in dezen toestand nu op en er is voor dat volk heden ten

dage geen hoogere en schoonere waarde dan het Nederlandsche zijn en het Nederlandsche wezen.

Vreemdelingen, maar ook wijzelf, hebben ons voortdurend voorgehouden, dat wij „nuchter" waren, tot het materieele geneigd, realistisch, maar wat zien wij nu? Wij zien een volk, dat diep in zijn ziel gekeerd is, gekwetst in zijn gevoel van trots en eigenwaarde, verlangend naar een idee, die het zichzelf terug kan geven: een nationale idee.

Hebben wij echter, 't Nederlandsche karakter beziende, niet te zeer vergeten, dat ons volk ook zieners voortbracht, mystici als de dichters Hadewych en Johannes Ruusbroec, schouwers door de realiteit heen in een fantastische wereld als Hieronymus Bosch en Rembrandt? Hebben wij de tochten naar Indië niet al te zeer beschouwd als reizen om materieel gewin en uit het oog verloren, dat ook een romantische zucht naar het onbekende, een zucht tot bouwen ons volk bezield moet hebben om het over de geheele wereld te zien uitzwermen? Hebben wij niet al te zeer uit het oog verloren, dat ons landschap misschien de romantiek der bergen moet missen, maar dat het steeds de wijdheid van den horizon en de spiegeling van het water bezit? Hebben wij met het masker, wat wij zoo graag dragen, van onbewogenheid en onverschilligheid niet vergeten, dat op den bodem van onze ziel de diepere gevoelens moeten rusten, nog altijd moeten rusten zooals vroeger, die ons volk dreven tot aanvaarding van een taak, welke van een volk van dezen omvang niet verwacht kon worden?

En indien wij dit dan vergeten hebben, dan is het toch begrijpelijk, dat een vreemdeling ons niet kan kennen? Maar laten wij zorgen, dat hij ons leere kennen. In den druk groeide het Nederlandsche volk vrijwel steeds, behalve dan in die on-Nederlandsche periode der Patriotten. Daarom is deze periode er dan ook een, die wij maar liever niet kenden en die op de scholen zoo haastig mogelijk moet worden voorbijgegaan.

Toen was het anders dan nu. Toen was er geen levenskracht meer in de Nederlandsche maatschappij,

behalve bij het hoopje, dat ons volk den ondienst aandeed de Franschen hierheen te roepen. Nu is er wel levenskracht en levenswil.

God geve, dat deze wil zal groeien in 1941. God geve, dat de onduidelijkheden van de toekomst in dit jaar aan het oog zullen voorbijtrekken en dat wel afgeteekend aan die jaarwende zal staan een lot, dat in overeenstemming is met de waardigheid en het geestelijk aangezicht van ons geliefd Nederlandsch volk. Daarom, „Nederlandsch" zij het ordewoord voor 1941. Nederlandsch vóór alles en boven alles. Want wij, leden van het Nederlandsche volk, wij kunnen slechts in een vol leven staan, wanneer onze Nederlandsche volksgemeenschap hereenigd en werkelijk vrij zal zijn.

Wij hebben een grootsche roeping, n.l. ons volk het besef te geven van de beteekenis van het Nederlandsche zijn en tevens te streven naar een waardige vertegenwoordiging bij de bezettingsautoriteiten en in de toekomst van een goede, waardige verhouding ten opzichte van het Duitsche volk en alle andere volkeren.

Laten wij bedenken, dat het gaat om datgene, wat ons op aarde het dierbaarste, het verhevenste moet zijn, **Nederland!**

Dit Nederland groot te maken, dit Nederland zijn plaats te geven, die het in het nieuwe Europa rechtens toekomt, moet ons aller doel zijn.

De Potentaat der Potentaten, de Heer van volkeren en individuen schenke ons allen Zijn licht en Zijn kracht, opdat we in 1941 onzen weg ten einde mogen brengen met bedachtzamen en vastberaden stap.